

at gjøre sig Hænderne frie og skaffe sig store Summer imellem Hænderne, som ikke til en vis given Tid have nogen bestemt, legal Anvendelse, og om det ikke er urigtigt af andre Grunde, saa er det dog en constitutionel Feil og ikke forfatningsmæssigt. Staten skal ikke imellem Regjeringens Hænder lade være store ubestemte Summer til Raadighed, fordi de kunne faae en Anvendelse, hvormed Staten ikke kan være tjent; thi i de Personer, der til en vis given Tid styre Staten, ligger der kun en ringe Garanti, da deres Tilstedeværelse er en Tilfældighed. Det kan godt være, at dette Sæt Mænd kunde benytte den Tillid, de nyde, til at accumulere de indkomne Midler, som Andre efter dem kunde benytte til dermed at overvinde Alle, der gjøre Modstand imod deres Herfeshyge og Villie. Jeg skal nu vende mig til den sidste ærede Taler, og jeg tilstaaer, at det forekommer mig, som om der var Noget ikke ganske klart i hans Opfatning. Han omtalte nemlig mit Forslag, som om det var en Kassesag; men mit Forslag rører aldeles ikke ved nogen Kasse, og dersom han havde Ret i, at mit Forslag rørte ved nogen Kasse, saa maatte disse 800,000 Rd. ligge i vor Kasse; nei, jeg tager de 800,000 Rd., som vi have Dispositionsret over, og jeg benytter Finantsloven paa den Maade, den altid giver os Ret til, idet vi nemlig disponere over de Midler, hvorover vi have Raadighed, til dermed at dække visse Udgifter. — Naar det ærede Medlem for Mariboe Amts 4de Valgfreds (Monrad) yttrede, at hvis de 800,000 Rd. laae i vor Kasse, saa var Sagen i Orden, saa er det ganske vist, men saa havde han igjen Uret, naar han sagde, at saa var det finantsielle Tab ganske ringe; thi han nævnte siden 24,000 Rd. om Aaret, som repræsenterede det finantsielle Tab, og det kalder vi ikke ringe. — Det ærede Medlem, som talte sidst, fremkom med det Spørgsmaal, om det

ikke vilde være rigtigere at komme til en Ordning af Forholdet imellem de særlige Landsdele og Monarchiet, som gik ud fra den Anskuelse, at den ved Rigsraadet vooterede Andeel, som enhver Landsdeel skulde yde, ansattes som et Fixum, udover hvilket der ikke kunde forlanges Mere; dertil svarer jeg: det ligger ikke for i dette Dieblis, og det ligger aldrig for os, vi kunne i denne Henseende ikke tage nogen Bestemmelse. Det kan ligge for Rigsraadet, Rigsraadet kan være berettiget til at sige: vi ville begrænse denne Sum til saa og saameget, og udover det skulde vi intet forlange uden ved en ny Lovhjemmel; men det ligger ikke til Rigsdagen at sige det; Rigsdagen maa blive staaende ved, selv om Rigsraadet gaaer til dette, at betragte det, der forlanges af Rigsraadet, som et Maximum, men derimod paa ingen Maade som et Minimum, hvorimod Forholdet forandres, naar de Indtægter, der flyde til Monarchiets Kasse, og som jo ere calculatoriske, komme til at overstride det, hvortil de vare paaregnete i det Overflag, der blev givet i Rigsraadet; dersom Indtægterne bleve saa store for Monarchiet, at der intet Tilskud behøvedes fra Landsdelene, saa skulde den Sum, som havde været indbetalt, og som altsaa var indbetalt uden nogen streng Lovhjemmel, ufortøvet betales tilbage; det er den naturlige, den sande Stilling, og det er i enhver Henseende den, som ligger i Lovens Ord, hvortil ogsaa det ærede Medlem har hentydet. Han indrømmede ogsaa, at den Fortolkning var rigtig, som gik ud fra — og jeg troer, at et langt overveiende Antal af Medlemmerne gaaer ud fra den — at vi ikke skulde tilflyde Mere, end Monarchiet behøver til at dække Udgifterne, efterat Monarchiets Indtægter ere benyttede til at dække Udgifterne, saavidt de strække til; dette er en ganske simpel og ikke vanskelig Fremgangsmaade.